

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

3 Vtrumne congrue lex Euangelica consilia nobis quædam adiecerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

quo homines vitam transigere nequeunt, sed temerarium, puta ne de occultis sine causa leuiter præcipietur.

ARTICVLVS III.

Primum congrua lex Euangelica consilia nobis quadam adieceri.

Vltimum, quod in lege Euangelica considerare restat, est consiliorum ordo, quo nos Christus super omnes mundi nationes ad beatitudinis cultum euexit. Quæritur ergo, utrum congrue sint consilia per legem Euangelicam nobis adhibita? Et arguitur primo, quod nulla sint consiliorum opera. Vniuersa enim quæ homo reddere Deo potest, eidem virtute præcepti dilectionis, quo ipsum super omnia tenetur diligere, debet, vitiose quod ex nihilo nos cõdidit: qua ratione quidquid sumus, ac subinde possumus, illi debemur. Vnde 1 Paralipo 29 Tua sunt, inquit Sapiens, omnia, & de his quæ de manu tua accipimus, dedimus tibi, nullum ergo restat supererogationis opus, quod sit consilij. Secundo arguitur: Si in rem mortalium erant consilia, non erat cur Deus non eadem antiquis traderet, sicut nobis, in antiqua autem lege talia consilia non legimus, non ergo Christus ea debuit superaddere. Tertio. Consilia dantur de his quæ sunt ad finem expedienda, non autem eidem hominibus omnia expediunt: ergo non debuit Dominus noster consilia determinare, sed vel cuiusque arbitrio relinquere, vel sapientum prudentia, qui quos nosset in bonos, consiliorum opera admonerent. Quarto: Si aliqua essent consilia, maxime illa quæ ad perfectionem vite pertinent, illa autem inter præcepta Christus posuit Matth. 5. v. inimicorum dilectionem, & præbere alteram maxillam vnâ percipienti. In contrarium est illud Sapient. Prouerb. 27. Vnguento & varijs odoribus delectatur eor., & bonis amici consilij anima dulcoratur. Christus autem, vt est sapientissimus, ita & nobis maxime amicus: ergo eius consilia maximum nobis afferunt emolumentum omnium pondus.

Prima conclusio. Solutio quæstionis tribus conclusionibus continetur. Prima est Multa sunt consilia de iure naturæ, quæ non solum sub le-

ge scriptas, verum & ante illam semper fuerunt virtutis officia. Probatur: nam miseris etiam citra casum grauis necessitatis occurrere, semper fuit officium, & voluptatibus mundi parcius vti, quam lex permitteret ob aliquam bonam causam. In summa, illis renunciare quæ licite homo posset facere, consilium semper sapientes duxerunt. Secunda conclusio: Congruentissime in lege noua non modo naturalia illa consilia explicita sunt, verum & alia recenter adhibita, quæ non erat in veteri. Probatur. Hoc inter consilium opera, & ea quæ sunt in præcepto, interest, quod præceptorum opera sunt de necessitate salutis, opera vero consiliorum sunt supererogationis officia, per quæ expeditius ad charitatis perfectionem peruenitur. Cum ergo inter legem veterem & nouam hoc fuerit interstitium, quod illa erat lex seruitutis & timoris, nostra, vero, lex libertatis, sit consequens, vt & illi congruerit non ponere nisi præcepta, & nostre, vt consilia adhiberet quæ libere quisque exequi posset. Tertia conclusio. Consilia Euangelica atque adeo omnia naturalia ad tria reducuntur genera scilicet paupertatis, continentia, & obedientia. Probatur. Consilia, vt proxima conclusione assertum est sunt illa per quæ homo expeditius ad charitatis perfectionem progreditur, est autem homo inter spiritualia bona, quibus charitas comparatur, & temporalia quibus eiusdem charitatis via impeditur, sic constitutus, vt quod illis proprius accedit, a temporalibus eo longius absit, & vice versa, temporalium autem, vt nuperrime adnotabamus, tria sunt genera. si concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum, & superbia vite. Quapropter qui in huiusmodi sine constituit, vt regulas vite secundum istorum effectum instituat, prorsus sit charitatis expertus, ob idque præcepta instituitur, vt debite ac iuste illis ea præscripto vitamur, a se vero ab illis profus euellere, non est cõditis, imò neque multis in hoc seculo possibile. Quare sub consilio Christus id cuique reliquit, vt per capere posset, caperet. Per paupertatem autem abdicamus a nobis oculorum concupiscentiam, homo est facultates ac diuitias per continuam vero concupiscentiam oculorum. hoc est iactus delicias, sed per obedientiam, oculorum superbia, hoc est honores & mundi factus. Illa ergo tria in capere statim suarum legum Christus proposuit, videlicet. Beati pauperes

Probis conclusionis.

Secunda conclusio.

Tertia conclusio. Rõ conclusionis.

Suadet conclusio.

Maiores.

NOTO IURE
LEGIS
DIE
15

Ad m
tū arg

Ad pri
mū arg.

Secūda.

Tertiū.

Quar.
tū.

Ad que
tum a

Prima
conclu.

pauperes spiritu. Beati mites, Beati qui lugent. Quae quidem Apostolis rationem statuit, ut super eisdem verbis scriptum reliquimus, necessaria erant, reliquis autem reliqua sunt in consilio. Vnde, vt Mattha. 16. legitur, ait Petrus. Ecce nos reliquimus omnia & secuti sumus te, quid ergo erit nobis? Quamobrem Apostolici viri, hoc qui Apostolicum institutum imitari contendunt, haec tria vota suscipiunt, iuxta documentum Christi ad iuuenem. Si vis perfectus esse, vade & vende omnia quae habes, & da pauperibus & sequere me. Vbi verbo sequere, obediens iam expressit, quae verborum supremum est atq. aliorum finis. Ob hoc enim seculo vale dicimus, vt Christum expeditiores sequamur. Haec igitur simpliciter sub consilio collocantur, ad quae capita cuncta reduncuntur. Nam elemosynam extra causam necessitatis erogare, ad consilium attinet pauperis, & licetis voluptatibus abstinere, ad consilium continentiae, & aliquando hominem suam non sequi vbi licuerit, voluntati, ad consilium quodammodo obedientiae, vt offensam remittere, cuius posses vindictam exigere. Quod si interrogas quae sint noua illa quae adhibita sunt in noua lege? In primis virginitas vsq. ad Deiparam virginem non legitur fuisse in consilio. Et praeterea vt prorsus homo cuncta confirmato voto relinquere, quod cum Christus inueni obtulit, quasi de re noua stupuit. Quo alludit, & illud Petri, Quid ergo erit nobis? Quasi quid fecimus, quod nemo habentis fecit. Tamen si in legem naturae licet non religiones gratia, sed philosophandi, de Diogene & multis Pythagoraeorum, historiarum tradunt opulentiam splendoremque humanum abiecit. Et vt nos super cap. 3. Manthe, in descriptione, delecti quo Ioannes penitentiam praedicauit, enarrauimus. Fuit etiam inter Iudaeos Aessenorum collegium, quorum Iosephus lib. 18. antiquitatum meminit, Et Solinus c. 48. qui a communi hominum conuictu semoti, absque vxoribus, anachoretarum vitam debebant. De his autem laius in lib. 7. sub titulo. De voto.

Questio

Solutio.

Iosephus Solinus.

Ad primum igitur arguendum est, quidquid nos facere possumus, Deo debere ratione precepti, Consultissimus namque & in nos pietissimus Deus in obligando nos suis regibus, non tantum eorum ratione duxit, quae nos illi deberemus, sed eius, quae imbecillis nostra natura prestare posset vnde de Pau. de virginibus, inquit preceptum non habeo, consilium autem do. Qui in vero preter sacramentorum precepta nihil amplius nobis iussit, quam quod in iure nature positum est, hoc autem iure nemo tenetur quantum potest semper facere, sed consilia non cōtemnere, & nihil animo admittere quod dilectioni Dei sit aduersum, hoc est enim diligere eum ex toto corde & ex tota mente. Et sic est intelligendum illud Eccl. 9. Quodcunq. potest manus tua, instanter operare. Nam si sensum faciat consilij, nihil conuenos. Si autem vim habeat precepti intelligitur vt quicumque pro suo statu faciat, quod debet. Neque vero ex contemptu & consiliorum vilipendio omittat ad perfectionem tenderetur. S. 1. ho. 2. q. 186. art. 2. expositio est. Quocirca neque cui consilia sequitur, ad alio gradum charitatis obligatur quam alij, sed praestantiori via secundum suam professionem ad charitatem tendere, quae est preceptorum finis. Sed haec non sunt praesentis speculationis, libro enim octauo, qui est de voto, tertio haec praesens attingemus. Secundum autem argumentum secunda conclusio dissoluit, vbi reddita est ratio cur de centius lex euangelica quam vetus consilia tradiderit. Ad tertium respondetur, quod Christus proponens consiliorum opera, ob id ea nemini precepit, quod videbat non esse expedire, sed reliquit cuiusque optioni, vt Mattha. 19. Si vis perfectior esse, &c. Et rursus. Qui potest capere, capiat. Ad quartum de mum respondetur, quod illa consilia quae sunt de iure nature saepe accidit vt sint in precepto. Ob idq. quantum ad animi preparationem tenemur promitti, esse vbi necessitas exegerit, illa implere. Quamobrem Christus preceptorum numero eadem adscripsit, sed tamen extra necessitatis casus sunt in consilio.

Finis Libri Secundi, de Iustitia & iure.